בסוד שיח

רעבים ושוד איך

בתעבוניות המלל בדרכו ניתן לשמוע ביקורת על "דרך הדעב" שפר רסם בימים אלה. אפודות ודעמים על נתוני הדרך ושרעים "אין דעב במדינת־ישראל". בשיחות טלון שוב ושוב מוברים את מאות האלפים שיצאו השנה לבלות בחו"ל ואת ה"עשרים" בעשון שהיו העוסים עד למעלה ראש. ואמנם כן, רבים יצאו לנעוש בחו"ל והרבים עשו זאת בארץ אבל אין בנתון זה כדי לשלול את האמת הברה שיש רעב בארץ ובלא מעט כתים.

סיפר לי ר.פ. סוכן תרוחות שוקר־מצוות, שהוא יכול להעיד על שר־ נרי מבוקה בקניית תרוחות. אבשים מקבצים בכל אוברה ולעתים הם בר תרים מברוחה והכרוחות. ביחוד הבמעים מלקוחת תרוחה עבור ליקי אוד שהם טובלים ממבו. "יקבו תרוחה בגר סכרת ויחוברו על תערוחה בגר לחץ רם", וישבון דובאות לרוב.

אבל יש גם רעב, ומקס מאוד משפחות ועשאות זאת באופן גלוי מחמת הבהשה הן מעישות לסבול בשקס ובלבור שמבמן האמיתי לא יוודע.

הבה קטע משיחה שקיימתי השבוע עם אחת המשפחות המוכרות הה חשובות במבר־ברק. "...אמרה לי הבת שלי, אדה ראבה את הפברות שלי עם הפיאות הבהרייות היקרות והשטלות היישות מהמרבה שלוקח רע לך אבא שהשריב־יד שלהן ריק, ממש ריק. אם ישנה אישי שמחה שהן מוד מנות אליה – הן נעבות כדי שתוכלנה למלא את סיפן, לוודע משוו מעבר למיניסטן שכמיניסטן. אברכים נבבוים לוועבות ושמחות אחרות האדם אומרים מזלשהב אלא ישר רצים למוען למחף משהו כדי להשי קים את הערב. לא היה כלבר הזה האני לא אוסר מצב כזה. מתבטלים על השולן וביבר שאין זה מסבר הפעבלות המבוירה של הישראלים על ה"מ נהנים". בוודאי מאוד נהנים־השריב־יד ריק, ריק ריק".

והעניין לעניין באותו ענייו. הרשו לי לספר לכם על ר' שמואל פיר ריק מירושלים. לר' שמואל יש "מפעל הבכות כלהי יתודי". הוא מתוך סק אך ריק בשלים מתבב. העמים שתרי־יהודה ומבחוח. משפחתו מימנה עד כה מביאה הצאות נישואין של מאות משפחות ומביוון שאין מדי בר בבוד ללא תחתיו, הוא מבקש שתביבו ישיש לו כוף. מדובר ב־ 25־30 זוגות שתרי מצות הביישים בשנה. ניתן לר' פיורין את רשות הביבה: "השלים מתבר העמים בעים לכון בידים ריקות ממש. אין להם משפחה הומכת והין להם הבים הומבים כי גם להם אין. עד שר כמהי להמהה הם הין אוסרים הבישים שאוחים פינו לרוחב או מחדי מבל. עם המציאות האת הם התחילו את הייהם. שיבבעתי את משמחי לסייע לחוות הללו והוא המשיך לעשות בעניין זה בכל יכ לוה. אני מבקש ושוה לכל משפחה שעשוית להשליח מעיד או תנור, בן שלוך וכיוצ'ב הים במצב טוב ושמיש – לחודיע לי על בך, כדי שאר כל לחתים לחוות בעירים שתרי־מצות מתבר העמים, כשהן שאשמה לקבל בם תרוחות בשמיות, חוזר מצות־הבכות־כלה במיוחד".

ר' שמואל מספר כי לא אות הוא מגבל, בי־שעות, כדי לסייע מעיד או תנור, שסיימו השפיים, משמה רביעית, ללא מעלית, ורק בבית הוב מתברר כי מרובר בברוסאה הגדוסה ריח למרוחק. "אני יודע שביבור קודאי הבשאה לא יעשה לי את זה, האשי על בן הוא מספר הבי לשון הביבי שלי: "0546105386". אלוי – "איש לדעת ושתוות לאביונים", ולא בזוועה של יום. ואר משרו לר' שמואל להתראבן.

היחיי מבשה מכמה אחרי ביעים של דוגים וחדים בחרבתם, שיי דוחבו בם הם לבשיטה חשובה של עזרה בפועל למשפחות במבוקה, וב תוך זה לוועות קרובות לאחר ב"מדרי ועדים" של "יריד מאוקר". הדיבה מאחר דברי הבל רצים באחר הזה בבר הרבים המשובים המעלי לים באמת. מדוע שלא יעמל לברכי המקשה הקשה האת?

למה מצפה הנשמה?

שרשום ראשון ביקשר הביירי" של מסרבב שעלה ושרשיתי מלובבריך ושהוכו תבן קליט, למשפחת בסילאבר, אישליח, שאביבתי את יקידה. מתוך אישיהבו הבחידוב של מזמיר אר־ בריחי הביבי הקן, ידיב וחשיד ר' ניסן סיבולי עיים.

ב"ה

ב"ה שלום, תשל"ח

שלום וברכה:

ביבים אלה, יפי הסליחות והרחבים, אשר מביאים את השבה הביבאת אל סיפר, ומחדים הכבר לקראת השבה הפישה, אני מסבה אליכם את השר רות הבאות, בתקיעה שהם יביאו לכם נחמה מסרי מת.

אשתה בבך שישמע הרבה ענייבים המבראשיות שקשה למוה האבשי להבין אותם. ביניהם יש גם רבים שאפילו אם היה ניתן להבין אותם מבחינה שכלית, קשה לקבל אותם מבחינה רגשית. בפיוחד, בסקרה של שכול.

אף על פי כן, לכל יהודי ניתנה הזרמה על ידי בורא העולם שהעניינים הקשורים באבי לות חייבים להיות מובללים בזמן. אף על פי שבמר שך המון הבראשים, זה מביי יבמן לחת. מדוע לכאורה ובעיה של האדם על האורך העמוק, בהשוא למבע שהקב"ה נמע באדם.

עם זאת, באשר ומקשות השונות של האבלות חלפות - שלושת הימים הראשונים של בער שבוע השעות, שבעת ימי השבעה, ה'שלושים', וכר - אמור להעריך את התקשות הללו מעבר לימים שהעבבו לנו. ובאור שזהי הזרמה של הבורא וכי מבוהג של העולם, ברור שביבעך הזראות האלה קיות הללו הוא בבסבות היכולה של כל יהודי, משום שהשם לא מצפה לדבר בלתי אפשרי מאת הבבראים שלו. והוא מסמך לכל אחר מראש את הבחוות והקרמה הבועדים כדי לבבע את הזראות שלו כפי שהן מפורשות בתורתו, שבקראת תחת אמת, משום שהיא אמיתית ומציאותית בכל הדר ראות והבירורים שלה.

מבאן שגם אלה האבדים שהוזמבה הדרבתית של האבלות, בב"ל, עלולה לגרום לנשמתו של המ־ נוח שבמצאת עבשיו בשלם האמת הרגשית עלבון - מרעים לאולוגין, כי הדיבר הוא הנכון. בעצם, אב־ לות מוזמות על ידי קרובים אינבה מזמה עבור הב שמה שבמצאת בשלם האמת, כשהיא רואה שהוא מזוזה בדם חשוב להזמבות הבלתי רציה מבידם של הקרובים שלה. הפן על פני הזרמה לא רציה – משום שאין זה בהתאם לדמה של התורה ולפירוש הפילולי שלה.

ללא ספק, יש גם הסבר הביוני לאמור למעלה. הסבר אחר, כפי שהיכר באריכות בהזמבות אחר רק, הוא שהנשמה רוא, בפחוק, בפחוק, כפי שהבר רים בבך באופן אבריבסלי. יהיה זה בביבור להיבין ולשכל הישר לחשוב שהזמבה נמשכת אבל הבוף בלולה להמשיך על הזריבות הקיום של הנשמה, אורא יישות רוחבית מזרה. ובבר היחיר שהמלך, או הנשמה שלנו, יכולה לעשות הוא לברום חלי שות, או המשק, של הקשר שהמיך את הבוף והב שמה ביחי, באשר הנשמה עזבה את המשכן המבי שלה בעולם הזה ושמה לעולם המקורי שלה בעל דיות הוחדת, בשלם ובבחי.

לשחר לחר שבבל הקשר לנשמה, חר שיחר מן ה"מאבר" שלה בבוף. שכן, בל עוד רוא קשרה בבוף, היא מבלה מהמבלות הבשמיות של הבוף, אשר בהבירה מאלצת את הנשמה והרבמת אחרה בפעולות נוספת שבן במהלן דוח לאחר היחיר המהר שלה. לשרות זאת, קיבר הנשמה הירידים שבאחרי בזמים מראבלים למשך זמן מה על הקר בה העלייה של הנשמה למשכבה בשמים, משום שהאים לא נמבא עוד בבשמים אלא בארץ. ולא ניתן עוד לראות ולשמוע אותו ולהרגיש אותו בא ציב עם זאת, הנשמה בשלעצמה שוחרת על כל הבחות שלה, וכפי שבאמר בפסוקים הקרושים שלנו, הוא מביעה על הפתעבות הקרושות של הק רובים. שלה שבקשרי מאוד. שתמה לשמחת שלהם ולשרה שלהם, ובביה מהעשים המובים שלהם. וביישר אלה שבעשו לזכותה של הנשמה, הרא מתפללה ומשתרלת לפעבה הקרובים שלה מן בארץ.

בפלים אחרות, העיבה של הנשמה את הבוף הרא היחרון העלייה הבהולים ביחר עבר הנשמה, האובדן הוא רק עבור השמלים, ובמירה זאת זה מבאיב גם לנשמה, במובן.

הקרון ישנה בקודה נוספת שבודאת מאד לנשי מה לאחר קרמה את הבוף, בעוד הנשמה "שולב שת" בבוף, הרא יכולה להשתתף באופן פעיל עם הבוף בבל העניינים של התורה והמצוות והמעשים שנעשים מדי היום־יום מן בארץ. אבל מכיוון שבל זה כרוך בפעילה גשמית וכשנדים מר חשרים, הנשמה לא יכולה עוד לזחות מעורבת בפ־ עילות אלה באשר היא שבה לשמבה בשמים. שם היא יכולה רק ליהבות מרחיקרות של התורה והמצ־ וות והמעשים הטובים שבעשו על ידה בעת השהייה הארעית שלה בארץ. מבאן ולהבא, הנשמה חייבת לזחות תלויה בקרובים ביירידים שלה שיעשו מצ־ וות ומעשים טובים בם למענה, וזו סקוד לעשות אפילו עבור הנשמה, ומסייע לה לעלות לבבודים גבוהים עוד יותר.

לסיכום, זה לא מספיק שהשבל האנושי אינו מסוגל לתפוס את הדברים של השם הפרוע והא צריך לקפח אנשים טובים שעשו מעשים טובים במשך כל חייהם וסייעו להעריך אלוקות. על פני הארמה על ידי הצמה והרזה והצמות, רבר שהם היו מפסיקים לעשות אילו היו נקברים לפני עוד שבים. זה לא מספיק, משום שבן אדם והא נברא, והא שהשבל־בבל הזרבים שלו, ולא־יתבן שאף נברא יהיה מסוגל להבין את הבורא, בשר המשמה פשוטה. הרעק אינו מסוגל להבין את השבבה של אדם הכם מאוד או של מרע, אף על פי שהמרע בעצמו היה הרעק בעבר, והרעק בשוה יכול עם המון להרעשות למרע גרול עוד יותר מאשר האי־ מר. לפיכך, אם זה לא מספיק אף על פי שהשני המרחק בין הרעק והמרע הוא רק יחר, עד במה שזה שבבל־שה - בירד שבל מה שהשם עשה ועשה והוא לשובה.

שלישית, בירד גם שהנשמה בשלם האמת מחבה המצמה שבל המעשים הטובים שהיא עשתה באשר היתה כאן בארץ, ואשר היתה מהשיבה לך שות אילו השם היה נותן לה יותר שנים בשלם הזה, יישאכו לשהיתה על ידי בל האמצעים הקרובים אליה הקרים לה. בוודאי היא מצמה שהקשרות האבלות לא יתארכו מעבר לזמן שהקבע, מביוון שהיא בביבור להוראת הבורא.

יהירה גם, באשר מ נהבע לאנשים שהיתבבו את ילריהם, בדוד ושהרה, שהקראת תורת חסר, אשר בלל הוסר שלה הוא "שמחת לרוך בשוך", והיא קישה שהן להמשיך ולהסתבר של בל יהודי להמשיך את התורה והמצות מתוך שמחה השב לבבך, ואשר הם בעצמם הין שתלמות של בל ושי בוות הללו - בל מה שבאשר לשעלה מרגש בשי נשה גרולה עוד יותר.

הרגה יותר ניתן להראות על הנישואים שרוכבו במהוב זה, אבל אני בטוח שהשאר לשעלה יהיה מספיק, בהתאם לאמירת, "אן להבם, ויהבם עוד" (משלי ט, ט).

השם יברך את בל אחר ואחר מהם, בהעבי בלל ישראל, שהמאן ולמהא אך שב חשר ירידו אותנו תמיד, ויכתוב ויחתום את סילום לשנה טובה ומ תוקה, בשב ובראה וחגאלה.

מבבוד ובבראה,

(חתום)